

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce:

F. S.

státní příslušností Nigérie

t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková

sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem

sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy

odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort

sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2019 č. j. KRPA-330624-32/ČJ-2019-000022

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým byla podle ust. § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena doba zajištění za účelem předání podle použitelného právního předpisu Evropské unie (nařízení Rady Evropského společenství č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států; dále též „dublinké nařízení“) stanovená rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 20. 9. 2019 č. j. KRPA-330624-19/ČJ-2019-000022, o 27 dnů.

2. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgán nevycházel z dostatečně a správně zjištěného stavu věci. Zajištění za účelem předání považoval za evidentně neúčelné a nadbytečné. Obava, že by se měl pokusit o útěk, je dle něj lichá a nezakládá se na objektivně zjištěném stavu věci. Byl toho názoru, že žalovaný možnost útěku nijak nekonkretizoval a neodůvodnil. Má povolen pobyt v jiném členském státě Evropské unie, kde může dále pobývat, na území České republiky má vytvořené zázemí, kde se může zdržovat. Nepokoušel se uprchnout, nic takového neměl v plánu. Měl za to, že žalovaný zneužil meze správního uvážení, zdůraznil, že se ke správnímu orgánu dostavil dobrovolně, aby svou situaci řešil. Činil kroky k legalizaci svého pobytu, obava z jeho útěku je pouhou spekulací, která nemá oporu ve skutkovém stavu. Pro prodloužení zajištění podle něj nebyly splněny zákonné podmínky. Byl také toho názoru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, pokud jde o otázku možnosti užít mírnější instituty. Z obsahu napadeného rozhodnutí podle jeho názoru nevyplývá nezbytnost užití institutu zajištění jako krajního prostředku, žalovaný se totiž nezabýval možností použít jiné zvláštní opatření. Vzhledem k mimořádnosti institutu zajištění měl žalovaný výslovně, přehledně a logicky vysvětlit, ze kterých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se žalobce bude vyhýbat realizaci správního vyhoštění, a proč nelze účelu řízení dosáhnout jinak. V napadeném rozhodnutí takové úvahy absentují. Poukázal též na ust. § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a z něj vyplývající zásadu proporcionality postupu správních orgánů. K této zásadě odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 10. 2001 sp. zn. Pl. ÚS 5/01, na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 28. 4. 2011 ve věci C-61/11, který se týká postupu při maření úředního rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. Dále namítal, že byla podstatným způsobem porušena ustanovení o správním řízení, žalovaný porušil základní zásady činnosti správních orgánů – neposoudil pro věc podstatné skutečnosti, zejména snahu žalobce spolupracovat se správním orgánem, nikoli pokoušet se o útěk.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2019 č. j. 13 A 69/2019-26. Měl za to, že vycházel ze skutkově zjištěného stavu, na str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí podrobně odůvodnil, proč nepřistoupil k uložení mírnějších opatření ve smyslu ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Poukázal na pobytovou historii žalobce, ze které plyne jeho neochota respektovat rozhodnutí orgánu státní moci. Závěr o prodloužení doby zajištění byl řádně odůvodněn, mírnější opatření by nebyla účinná. Původně stanovená doba zajištění nebyla dostatečně dlouhá, aby došlo k předání žalobce do Finska. Ve věci postupu podle dublinkého nařízení je příslušné Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, které žalovaného dne 26. 9. 2019 informovalo o zahájení řízení podle dublinkého nařízení a dne 4. 10. 2019 o průběhu daného řízení. V případě žalobce shledal důvody pro prodloužení zajištění dle ust. § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 2. 12. 2019 účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

5. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2019 č. j. KRPA-330624-19/ČJ-2019-000022-ZZC, oznámení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o zahájení řízení podle dublinského nařízení ze dne 26. 9. 2019 č. j. OAM-1392/DS-PR-2019, oznámení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o průběhu řízení podle dublinského nařízení ze dne 4. 10. 2019 č. j. OAM-1392/DS-PR-2019, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 17. 10. 2019 č. j. KRPA-330624-32/ČJ-2019-000022.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 19. 9. 2019 se k žalovanému dostavil žalobce, který předložil cestovní pas Nigérie, v němž se nenacházelo žádné vstupní razítko do schengenského prostoru, jiný doklad totožnosti u sebe neměl. Žalobce předložil také plnou moc pro svého právního zástupce. Následně byl zajištěn podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Z evidence EURODAC bylo zjištěno, že žalobce dne 29. 4. 2017 požádal na území Finska o azyl. Žalovaný požádal dne 19. 9. 2019 o informace o žalobci. Z odpovědi Společného centra česko-německé policejní a celní spolupráce Petrovice – Schwandorf bylo zjištěno, že žalobce má v evidencích Spolkové republiky Německo uveden záznam o nedovoleném přicestování a pobytu. Dne 10. 4. 2017 byl PP Mnichov poprvé oznámen první nedovolený pobyt žalobce, následujícího dne byl žalobci dánskými úřady zamítnut vstup do Dánska. Po kontaktu BPOL Kiel byl proveden záznam žádosti do pasu, kdy měl cizinec původně letět z Hamburku do Říma. Žalobce je držitelem italského povolení k pobytu (platného pouze v Itálii). V odpovědi Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, oddělení zahraničních vztahů Mikulov – Drasenhofen, se uvádí, že žalobce má kriminální minulost (dopustil se drogového deliktu) a byl držitelem italského povolení k pobytu č. I0807585A platného do 31. 7. 2017. Dne 19. 9. 2019 byla cestou Interpolu Helsinky doručena odpověď na žádost, ze které vyplývá, že žalobce ve Finsku požádal o azyl dne 29. 4. 2017, žádost byla odepřena na základě deportačního zákona. Předtím, než byl vydán deportační dekret, však žalobce utekl a byl prohlášen za pohřešovaného. Dle policejní zprávy měla být Itálie zemí pro vydání deportovaného zpět. Žalobce má také soudem vydaný platný zákaz vstupu do Finska.
8. Při podání vysvětlení dne 20. 9. 2019 žalobce mimo jiné sdělil, že z Nigérie vycestoval v roce 2008 do Nigeru, odkud se přesunul do Libye, kde nějakou dobu pobýval. Poté odcestoval do Itálie, kde byl někdy na konci léta 2008. Do Itálie přicestoval lodí, z moře ho vytáhla policie a byl vyslechnut. V Itálii mu braly otisky, obdržel nějaký dokument, nežádal tam o pobyt ani o azyl. Z Nigérie vycestoval bez cestovního pasu. V roce 2015 mu byl v Itálii vydán cestovní pas. Autobusem z Německa se minulý měsíc dopravil do České republiky, je zde poprvé. Někakou dobu, asi dva roky, žil v Německu, kde nežádal o pobyt. Do České republiky přicestoval, protože byl nejprve ve Finsku, kde byl kontrolován, tak jel zpět do Německa. Nechtěl už tolik cestovat, tak se rozhodl odjet do České republiky a zkusit tady žít. Přicestoval sem pouze s cestovním pasem, vízum nemá. Nevěděl, jestli má někde v Evropské unii povolen pobyt. Nikdy o azyl nikde nežádal. Otisky dával v Itálii, v Německu a ve Finsku, ale o azyl nežádal. Ví, že v České republice nemůže pobývat bez

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

víza. Neví, jak dlouho bude v České republice, to záleží na policii. V České republice bydlí u kamaráda z Nigérie, a to v Praze, přesnou adresu si však nepamatuje, k pobytu se nepřihlašoval. Je svobodný, nemá děti, rodiče ani sourozence. Zajistil si advokáta, hledá řešení své situace. Nepracuje, přivezl si nějaké peníze, v případě potřeby by mu poslali peníze kamarádi, kteří žijí v Evropě. Nemá zde majetek, nenavštěvuje lékaře, nemá zdravotní pojištění. V České republice by chtěl požádat o azyl. V současné době nemá v žádné zemi kontaktní adresu. V Evropě je již mnoho let. Dále žalobce prohlásil, že žalovaný nemůže udělat to, co udělalo Finsko, a odmítnout jeho žádost o azyl. Nemá kam jít. Dodal, že když bude odmítnut, odjede do jiné země a požádá o azyl tam.

9. Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 9. 2019 č. j. KRPA-330624-19/ČJ-2019-000022-ZZC byl žalobce dle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem předání podle dublinského nařízení. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Dne 26. 9. 2019 bylo žalovanému doručeno oznámení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o zahájení řízení podle dublinského nařízení č. j. OAM-1392/DS-PR-2019, téhož dne byla odeslána žádost o přijetí žalobce zpět do Finska. Dne 4. 10. 2019 bylo žalovanému doručeno oznámení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o průběhu řízení podle dublinského nařízení, finská strana souhlasila s přijetím žalobce zpět na své území. Ministerstvo požádalo o prodloužení lhůty pro zajištění žalobce nejdéle do 14. 11. 2019. Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 10. 2019 č. j. KRPA-330624-32/ČJ-2019-000022 byla podle ust. § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců prodloužena doba zajištění za účelem předání podle dublinského nařízení stanovená rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 9. 2019 č. j. KRPA-330624-19/ČJ-2019-000022-ZZC o 27 dnů.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
 11. Podle ust. § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
 12. Podle ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.*
 13. Podle čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení *členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

14. Městský soud v Praze v první řadě odkazuje na svůj rozsudek ze dne 4. 11. 2019 č. j. 13 A 69/2019-26, kterým rozhodl o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2019 č. j. KRPA-330624-19/ČJ-2019-000022-ZZS, jímž bylo podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem předání podle dublinského nařízení; doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. V tomto rozsudku se zdejší soud zabýval povahou zajištění podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců, otázkou naplnění neurčitěho právního pojmu vážné nebezpečí útěku a dospěl k závěru, že žalovaný věc správně posoudil a své rozhodnutí řádně odůvodnil, a proto žalobu zamítl.
15. K povaze zajištění podle ust. § 129 zákona o azylu odkazuje Městský soud v Praze na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2017 č. j. 5 Azs 223/2017-27, ve kterém se uvádí: „K povaze zajištění cizince podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 - 54: „Nejvyšší správní soud [považuje] za nezbytné připomenout povahu samotného řízení o zajištění, které je z časového hlediska velmi krátké, neboť žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě.“ S ohledem na uvedené nelze po žalovaném spravedlivě žádat, aby zevrubně a vyčerpávajícím způsobem vyřešil veškeré v úvahu přicházející otázky týkající se situace a stavu cizince a jeho celkového osudu na území členských států. Ostatně, rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení je prvním úkonem v řízení. Pokud konkrétní okolnosti dané věci neodůvodňují jiný postup, žalovaný není povinen explicitně se zabývat veškerými hypotetickými (zejm. v okamžiku rozhodnutí o zajištění nepravděpodobnými) scénáři a odhady, jaký bude další osud cizince po zajištění. Rovněž se nelze dožadovat, aby žalovaný výslovně pojednal o veškerých obecných zárukách a podmínkách zajištění, které by členské státy měly uplatňovat podle nové přijímací směrnice. Z kvalitativního hlediska nutně existuje rozdíl mezi posouzením relevantních skutečností v řízení o zajištění podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, oproti například dublinskému řízení, ve kterém je jednoznačně širší prostor (z věcného i časového hlediska) pro posouzení situace cizince.“
16. Ohledně posuzování naplnění neurčitěho právního pojmu vážné nebezpečí útěku ve smyslu čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení zdejší soud připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017 č. j. 2 Azs 81/2017-26: „Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24 shrnul, že „[c]ílem dublinského systému, který se v současnosti opírá o nařízení Dublin III, je zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát, dále zabránit zahlcení systému žádostmi téže osoby v různých členských státech a co nejrychleji určit stát příslušný k posuzování žádosti, aby byl zaručen přístup k účinné mezinárodní ochraně. Tím nařízením směřuje k eliminaci tzv. forum shopping, respektive asylum shopping – ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. Za tím účelem obsahuje nařízení Dublin III podrobná kritéria pro určování příslušného státu tak, aby v individuálních situacích bylo možné jednoznačně posoudit, který členský stát je odpovědný za posuzování konkrétní žádosti.“ Se stěžovatelem v první řadě nelze souhlasit v tom, že v okamžiku zajištění nejednal v rozporu se shora uvedenými cíli a účelem dublinského systému. Dvojí shoda v systému EURODAC i stěžovatelova výpověď ozřejmují, že stěžovatel nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze v jednom členském státě Evropské unie, ale navzdory podané žádosti nelegálně překračoval vnitřní hranice, aby mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat v dalším státě, o němž se domníval, že mu poskytne lepší postavení (konkrétně měl za to, že mu v Nizozemsku budou přiznány sociální dávky), a tedy se snažil právě o tzv. asylum shopping, jemuž má dublinský systém předcházet. Poté, co zjistil, že v Nizozemsku statusu azylanta nedosáhne, se vskutku nespíše snažil vrátit do Rakouska, kde podal v pořadí první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Současné však je Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

třeba souhlasit s žalovanou a krajským soudem v tom, že stěžovatelovo předchozí jednání (nelegální víceletý pobyt na území několika evropských států, neoprávněné překračování hranic, podání žádosti o mezinárodní ochranu ve více státech, nevyčkání na realizaci nizozemského rozhodnutí) nebylo zárukou toho, že se stěžovatel po návratu do Rakouska přihlásí příslušným orgánům s úmyslem dořešit svou azylovou situaci.... Stěžovatel nejen že naplnil kritéria dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ale jeho jednání směřovalo proti účelu nařízení Dublin III. Nejvyšší správní soud tak nesdílí stěžovatelův názor, že zajištění bylo bezúčelné.“

17. Městský soud v Praze souhlasí s žalovaným, že v případě žalobce je naplněno vážné nebezpečí útěku ve smyslu čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení a ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce si byl vědom toho, že bez pobytového oprávnění nemůže vstoupit na území České republiky. Do České republiky však přicestoval, aniž by disponoval příslušným pobytovým oprávněním. Nadto je třeba zdůraznit, že žalobce pobýval v různých členských státech Evropské unie. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce přicestoval v roce 2008 do Itálie (žalobce měl oprávnění k pobytu platné v Italské republice), nějaký čas žil v Německu, byl mu odepřen vstup na území Dánska, dne 29. 4. 2017 požádal o azyl ve Finsku, ten mu však nebyl udělen, před vydáním deportačního dekretu žalobce utekl a byl prohlášen za pohřešovaného. Při podání vysvětlení dne 20. 9. 2019 deklaroval, že by chtěl v České republice požádat o azyl, pokud mu nebude udělen, odjede do jiné země a požádá o azyl tam. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce se dopouštěl a hodlá se dopouštět tzv. *asylum shopping*. Takové jednání je nepochybně v rozporu se smyslem a účelem dublinského nařízení. Žalobce tedy neskýtá záruku, že bude dodržovat právní předpisy a jimi dané povinnosti. Lze dospět k jednoznačnému závěru, že v jeho případě je dáno vážné nebezpečí útěku. Přistoupení k zajištění žalobce bylo zcela namístě, v daném případě se jedná o opatření vhodné a přiměřené.
18. Žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, své závěry řádně odůvodnil. Jak již bylo uvedeno, z vyjádření žalobce učiněných při podání vysvětlení dne 20. 9. 2019 i z informací, které žalovaný zjistil o pobytové historii žalobce v zemích Evropské unie, vyplývá vážné nebezpečí útěku žalobce. Předání žalobce do země, která je odpovědná za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu (tedy do Finska), by tak mohlo být zmařeno. Zdejší soud odkazuje na str. 5 a 6 žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný dostatečně popsal, z jakých konkrétních skutečností plyne nebezpečí útěku žalobce. Soud se s daným odůvodněním zcela ztotožňuje.
19. Ke skutečnosti, že má žalobce povolen pobyt v jiném členském státě Evropské unie, Městský soud v Praze uvádí, že žalobce sice disponuje italským pobytovým oprávněním, toto je však platné pouze na území Itálie, nikoli v dalších členských státech Evropské unie, kde žalobce pobýval nebo na jejichž území se pokoušel vstoupit. Žalobce na území České republiky bydlel u svého kamaráda, adresu svého pobytu nebyl schopen sdělit, z tvrzení žalobce nelze dospět k závěru, že by zde měl vytvořené takové zázemí, které by znemožňovalo jeho vycestování. Ani fakt, že se žalobce dostavil k žalovanému dobrovolně, nemůže na výše uvedených závěrech nic změnit.
20. Žalovaný řádně odůvodnil i potřebu prodloužení doby trvání zajištění podle ust. § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Dne 26. 9. 2019 mu bylo doručeno oznámení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o zahájení řízení podle dublinského nařízení č. j. OAM-1392/DS-PR-2019. Dne 4. 10. 2019 pak byl seznámen s tím, že finská strana souhlasila s přijetím žalobce zpět na své území, a to oznámením Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o průběhu řízení podle dublinského nařízení. Ministerstvo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

v tomto oznámení požádalo o prodloužení lhůty pro zajištění žalobce nejdéle do 14. 11. 2019. Vzhledem k tomu, že byly i nadále splněny podmínky pro zajištění žalobce, žalovaný této žádosti vyhověl a dobu trvání zajištění přiměřeně prodloužil. Soud má za to, že žalovaný tak plně v souladu se zákonem shledal, že podmínky pro prodloužení doby zajištění žalobce byly naplněny.

21. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení bytové kontroly*, b) *složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“)* cizincem, kterému je *zvláštní opatření za účelem vycestování* uloženo; *peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“)*, c) *povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení bytové kontroly*.
22. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohroží výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince*.
23. Žalobce ve své žalobě dále namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Městský soud v Praze je toho názoru, že žalovaný se touto otázkou řádně zabýval, a to v souladu s ust. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč takový postup nebyl možný. Soud tímto na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje a souhlasí s ním. V případě žalobce nebyly naplněny důvody pro uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce nebyl schopen žalovanému sdělit adresu, na které v České republice pobývá, uvedl pouze, že bydlí v Praze u svého kamaráda, nemohl tak naplnit podmínku uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Pokud jde o uložení opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, z podání vysvětlení žalobce plyne, že nemá dostatečné finanční prostředky na složení finanční záruky, v žalobou napadeném rozhodnutí se pak uvádí, že žádná záruka nebyla složena ani nabídnuta. Ani uložení tohoto opatření tak nebylo možné. Co se týče opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců, Městský soud v Praze poukazuje na to, že žalobce nelze pro jeho bytovou historii popsanou výše a pro prohlášení, že v případě, že by nebylo jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice vyhověno, odcestuje do jiného členského státu, kde se také pokusí získat mezinárodní ochranu, považovat za osobu spolehlivou, u níž by byly dány záruky, že bude plnit stanovené povinnosti. Ani k uložení těchto opatření tak nemohlo být přistoupeno. Žalovaný tedy postupoval správně, když zvláštní opatření za účelem vycestování neuložil, v opačném případě by totiž mohlo dojít k ohrožení realizace předání žalobce do jiného členského státu Evropské unie podle dublinského nařízení.
24. Jak již Městský soud v Praze konstatoval i ve svém rozsudku ze dne 4. 11. 2019 sp. zn. 13 A 69/2019 žalovaný svůj závěr o nemožnosti uložení zvláštních opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců odůvodnil dostatečně jasně a individualizovaně ve vztahu ke

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

konkrétní situaci žalobce, protože žalobcova námitka nepřezkoumatelnosti nemůže obstát. Soud tedy uzavírá, že žalovaný v dostatečném rozsahu zjistil stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (přitom zohlednil podstatné okolnosti případu), a na jeho základě přijal odpovídající právní závěry, jež řádně odůvodnil.

25. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 2. prosince 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.